

ČÁST PRVNÍ
12. ZÁŘÍ 1981

0:26

Sledovaly ji, jak přechází louku, překračuje nízkou kamenou zídku a vchází do lesa za ní. Vypadala nemotorně. Chytit ji bude snadné.

Nikam nespíchal. Odlamovaly proutky z bílých bříz, sloupávaly z nich kůru. Slyšely ji, jak se pohybuje podrostem. Dívaly se na sebe a usmívaly se, ale neříkaly nic. Připravily proutky, a pak za ní vyrazily.

Děkovala Bohu za měsíční přísvit. Málem přehlédla díru do starého sklepa, a ta byla hluboká. Opatrně se jí vyhnula a pokračovala v běhu vysokou trávou a mezi orobinci, kolem bělokorých a černokorých borovic, bříz a topolů. Pod nohama mech a lišejníky. Vůně tlení a chvojí. Slyšela, jak se za ní řítí průsekem, slyšela jejich klidné a melodické hlasy; děti dovádějící ve tmě. Vybavovala si jejich ruce na svém těle; drsné silné ručky s dlouhými ostrými špinavými nehty, které jí drásaly pokožku, když po ní chňaply. Zachvěla se. Slyšela je, jak se jí těsně za zády smějí. Před ní houstl les.

Už se musela pohybovat pomaleji. Napínala zrak, aby něco viděla. Dlouhé větve ji škubaly za vlasy, krutě ji švihaly

do očí. Zkřížila před sebou ruce, aby si ochránila obličej; odíralo je dřevo, tekla z nich krev. Děti za ní se zastavily a naslouchaly. Rozplakala se.

Pitomost, pomyslela si, pěkná pitomost se teď rozbrečet. Slyšela je, jak se nablízku opět pohybují. Viděly ji? Hnala se hustým podrostem. Staré křehké větve ji bodaly přes tenké bavlněné šaty, jako by byla nahá, zanechávaly jí na ruce, nohou a břichu nové krvavé šrámy. Bolest ji nezastavovala; poháněla ji kupředu. Přestala se snažit chránit si tvář a ruka odražela větve, probíjela se křovisky k mýtině.

Zhluboka se nadechla a najednou ucítila moře. Nemohlo být daleko. Opět zrychlila. Mohly tam být domy, rybářské chalupy. Někdo. Louka byla dlouhá a široká. Zanedlouho před sebou uslyšela burácení příboje, zula si boty a bosa běžela ke zvuku, zatímco jedenáct bledých tělíček vyrazilo z poslední hradby keřů a sledovalo ji v měsíčním světle.

Nic před sebou neviděla, žádné domy, žádná světla. Jen širokou pláň vysoké trávy. Co kdyby před ní bylo pouze moře? Byla by v úzkých, zahnaná do kouta. Ale na to myslet nechtěla. Pospíchej, říkala si, rychleji. Cítila chlad a bolest v plicích. Burácení bylo hlasitější. Moře bylo velice blízko, těsně za loukou.

Slyšela, jak za ní utíkají, a věděla, že jsou blízko. Běžela s energií, která ji samou překvapovala. Slyšela, jak se smějí. Jejich smích byl příšerný; studený, zlý. Viděla, jak ji některé dobíhají, běží jakoby nic, sledují ji a šklebí se, v měsíčním světle se jim lesknou vyceněné zuby a oči.

Věděly, že je bezbranná. Hrály si s ní. Nezbyvalo jí než utíkat a kojit se bláhovou nadějí, že je ta hra přestane bavit. Nablízku neviděla žádný dům. Umře v osamění. Slyšela, jak za ní někdo z nich zakňučel jako pes, a najednou ucítila, jak

ji něco zezadu švihlo do nohou. Bolest byla ostrá a pronikavá, že málem upadla. Tohle nezvládne. Byly všude kolem ní; únik nepřipadal v úvahu. Cítila, jak se jí uvolňují střeva, a věděla, že propadá panice.

Potísící si vynadala, že zastavovala, že si hrála na samaritánku. Ale pohled na holčičku klopytající po potemnělé, osamělé silnici jí vyrazil dech. Projela zatačkou a najednou ji uviděla, šaty roztržené skoro k pasu, a v září světlometů si všimla, jak si tiskne ruce k tváři a nejspíš pláče. Nemohlo jí být víc než šest.

A tak zastavila a vydala se k ní, zatímco se jí hlavou honilo: *nehoda, znásilnění*; a dívka k ní vzhledla těma pronikavýma černýma očima, v nichž nebyla stopa po jediné slze, a zazubila se. Tehdy ji něco přimělo, aby se otočila a podívala se na auto, a uviděla je, jak před ním stojí a brání jí v návratu. Najednou dostala strach. Zakřičela na ně, aby se od auta klidily, ačkoliv věděla, že to neudělají. „Padejte odsud!“ zaječela a připadala si bezmocná a hloupá, a tehdy se jí poprvé začaly smát a začaly se k ní blížit. Tehdy na sobě ucítila jejich ruce a pochopila, že ji chtějí zabít.

Ted se k ní tihle malí běžci začali přibližovat. Dovolila si blesknout po nich pohledem. *Špinaví. Příšerní*. Byli čtyři, tři vlevo a jeden vpravo. Tříčlennou skupinku tvořili sami chlapci, napravo běžela dívka. Prudce odbočila k dívce a vrazila do ní. Náraz dívku odmrštil; uslyšela výkřik bolesti. Ostatní se hýkavě rozesmáli. Ucítila okamžitou pálivou bolest na zádech a ramenou, následovaly dva rychle po sobě jdoucí šlehy přes hýždě. Cítila, jak jí slábnou a tuhnou nohy. Věděla, že ji opouštějí síly. Přesto strach z pádu byl horší než bolest, mnohem horší. Kdyby upadla, ubili by ji k smrti. Cítila vlhkost

na stehnech a ramenou a věděla, že ji zkrvavili. A moře už bylo tak blízko, že cítila jeho chuť, na těle vnímala vodní tříšť. Nepřestávala utíkat.

Všimla si, že k běžcům po levé ruce se někdo přidal, obrovitý, rychle se pohybující hoch. Panebože, blesklo jí hlavou, co to má na sobě? Nějakou kůži, nějaké zvíře. Co jsou ti lidé proboha zač? Napravo už měla dvě další děti. Nedokázala určit, jestli to jsou chlapci, nebo dívky. Lehce se hnaly vysokou trávou. Přestaňte si se mnou pohrávat, pomyslela si, prosím vás, přestaňte. Mohutný hoch před ní změnil směr a vystřelil jí přímo do cesty. Tím byla obklíčena ze všech stran. Hoch se rychle ohlédl přes rameno; v měsíčním světle si všimla, že jeho tvář tvoří jednolitá masa strupů a vyrážek.

Cítila v sobě chladný a dutý strach. Jejich proutky se jí zasekávaly hluboko do zad a nohou. Nezbyvalo jí než pokračovat v běhu. Zbýval jí jen útěk, útěk a moře.

Upírala oči na hochova záda, pokoušela se zaostřit, pokoušela se neztrácet sílu a odvalu. Potom prudce udělal čelem vzad, zahlédla mihnutí proutku a obličej jí explodoval nečekanou bolestí. Tekla jí krev z nosu a cítila, že se jí od jedné líce ke druhé otvírá v tváři rána. V ústech cítila krev. Těžko se jí dýchalo. Věděla, že brzy bude muset zastavit. Měla pocit, jako by v ní už něco umřelo. Málem vrazila do chlapce, který před ní zůstal nehybně stát. Těkala očima doprava doleva, hledala, kudy by jim mohla utéct. Nedokázala se podívat přímo na něj. Dokud nemusela.

Všimla si, jak se za ním ve světle měsíce něco zablesklo. Dočkala se. Spatřila moře. Při pohledu na ně ji zaplavilo nesmírné vyčerpání. Utéct neměla kam, nenabízela se jí žádná pomoc. Nikde žádný dům. Jen strmý pád z příkrých

žulových útesů do neznámých hlubin oceánu. Zabije ji nejspíš sám skok. Nezbyla žádná naděje, vůbec žádná. Zastavila se a pomalu se otočila tváří k pronásledovatelům, kteří ji obstoupili.

Na okamžik to byly opět jenom děti; nechápavě hleděla na cáry hadrů a pytloviny, na neuvěřitelně špinavé tváře, na oči blyštící se vzrušením z honičky a na šlachovitá tělíčka a pomyslela si, že tohle se přece nemůže dít, že takhle se žádné děti nemohou chovat. Že se ztratila ve snu plném krve a bolesti. Potom uviděla, jak si dřeply, jak se jim zatínají svaly, opět pozvedávají březové proutky, mhouří oči, pevně tisknou rty. Zavřela před nimi víčka.

A vzápětí se na ni vrhly. Ohavné pařáty jí trhaly oblečení, proutky jí tvrdě dopadaly na hlavu a ramena. Křičela. Vyvolávalo to v nich jen další smích. Cítila, jak se na ni tisknou uslintanými ústy, a při dotyku krve a slin jí naskakovala husí kůže. Znovu vykřikla a vnímala, jak se v ní vzdouvá dosud nepoznaný strach, a zoufale na ně zaútočila. Najednou si připadala obrovská a ve srovnání s nimi silná, nesmírně raněné monstrum. Otevřela oči a rozdávala divoké rány, drobnými pěstmi je bila do čel a úst a tvrdě odstrkovala jejich odporná, špinavá těla. Chvilku se zdálo, že se jimi prodere až k tomu kolohnátovi. Pak se na ni opět vrhly, prala se s nimi a dvakrát se prudce zatočila, setřásla je a vysmekla se jim, měla volnou cestu – a největší hoch vystihl její záměr a rychle před ní ustoupil.

Ani na chvíli neměla nad čím uvažovat, neměla čas myslet nebo se bát. Neměla na vybranou. Prohnala se kolem hocha do řídkého nočního vzduchu. A skok ji vynesl daleko za skalní útes a dál, už bez dechu, do zběsilých kolotajících vln,

do nezměrné a ledové tmy, smyl jí krev ve studeném slaném moři.